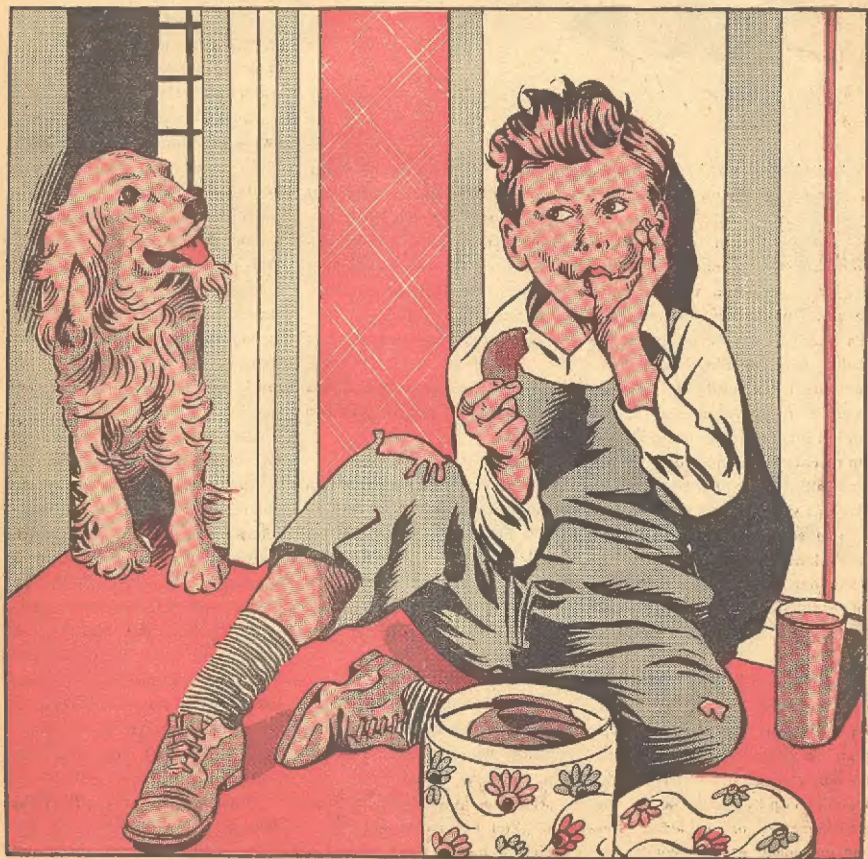
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 29 SEPTEMBER 1938

EEN ONVERWACHTE GETUIGE

BIJNA EEN ONGELUK!

R was haast een ongeluk gebeurd.... Het kwam zo. Jan en Mientje woonden tijdens hun vacantie aan de zee. Hun ouders hadden daar een aardig, klein huisje gehuurd. Vader ging overdag naar zijn kantoor in de stad, en moeder bleef 's morgens meestal thuis om het huishouden te doen. Daarom mochten Jan en Mientje 's ochtends altijd alleen naar het strand. Dat was vlak in de buurt en helemaal niet gevaarlijk. Ten minste als de kinderen niet in zee gingen. Maar dat zouden ze niet doen. Ze hadden het beloofd en daar kon moeder rotsvast op vertrouwen.

Op een dag gingen ze samen weer naar het strand. Ze namen hun scheppen mee, en waren van plan een prachtig, groot fort te maken, vlak bij het water. Als de vloed dan op kwam zetten, zouden ze helemaal door de golven worden omspoeld. En dat vonden ze heerlijk. Maar dáárdoor was het ongeluk niet bijna gebeurd. Neen, wie dat mocht denken, heeft het mis. Het was iets anders.

Toen Jan en Mientje juist wilden beginnen om een diepe gracht te graven, zag Mientje plotseling iets liggen.

„Kijk eens, Jan," zei ze, met haar handje er naar wijzend. „Kijk eens wat daar ligt. Zoiets heb ik nog nooit gezien. Wat zou dat zijn?"

Jan keek.

Hij zag een ronde, metalen bol met een dopje er op. Hij lag half in het water en half op het strand.

„Dat lijkt wel een voetbal van ijzer," meende Jan. „Hoe zou die daar komen? Zullen we er eens heen gaan?"

Mientje vond het goed.

Ze legden hun scheppen in het zand en stapten samen op het vreemde voorwerp af. Vlak er voor bleven ze staan.

„Wat een vreemd ding," zei Jan. „Zou het zwaar zijn?"

Mientje haalde haar schouders op.

„Ik weet het niet," antwoordde ze. „Zullen we eens proberen, of we het op kunnen tillen?"

Jan knikte.

„Goed," sprak hij. „Ik denk wel, dat ik het kan. Ik ben erg sterk."

Hij deed een stap naderbij, bukte zich, en....

„N i e t a a n k o m e n!"

Jan schrok. Wat was dat? Wie had dat gezegd? De beide kinderen keken om. Het was de strandwacht, die hard kwam aanlopen. Hij was doodsbleek, en zodra hij de kinderen bereikt had, greep hij ze beet en trok ze snel weg.

„Dat was nog op het kantje af," hijgde hij. „Als ik jullie niet gezien had.... Gaan jullie onmiddellijk naar het dorp, en waarschuw den eersten den besten politieagent. Ik zal hier de wacht houden."

Jan en Mientje keken hem stomverbaasd aan. Zij begrepen er niets van. Wat bedoelde hij? Waarom moesten ze een agent halen? En waarom wilde hij de wacht houden? Dat was toch niet nodig? Die bal liep toch niet weg?

„Maar wat is dat dan?" vroeg Jan.

De strandwacht keek hem ernstig aan.

„Dat is een aangespoelde mijn," sprak hij. „Die werd gebruikt tijdens den oorlog om vijandelijke schepen in de lucht te laten vliegen. Zij is nog niet ontploft. Als ik niet gauw genoeg er bij geweest was.... Als ik even later was gekomen.... Als jullie haar hadden aangeraakt.... Wie weet wat er dan gebeurd zou zijn. Ga nu maar gauw en doe wat ik je gezegd heb. Ik kan hier niet vandaan. Ik moet hier blijven om op te letten, dat een ander er geen ongeluk mee maakt."

Jan en Mientje zagen hem ontsteld aan.

Dat was dus een mijn. Ja, daar hadden ze wel eens iets over gehoord. Dat moest vreeselijk gevaarlijk zijn.

Ze holden wat ze konden naar het dorp en waarschuwden een agent.

Die liep vlug naar de aangeduide plaats en loste den strandwacht af. Een uur later kwamen er eenige militairen, die er verstand van hadden, en maakten de mijn onschadelijk.

Toen de ouders van Jan en Mientje vernamen wat er gebeurd was, schrokken ze hevig. Moeder begon te huilen. Van verdriet? Neen, van geluk. Ze was zóó blij dat haar kinderen er nog zoo goed waren afgekomen.

En vader?

Vader keek hen ernstig, héél ernstig aan. En hij zei hun, dat ze nooit en nooit in hun leven iets, dat op het strand gespoeld was en dat ze niet kenden, mochten aanraken.

Ze moesten het stil laten liggen en onmiddellijk den strandwacht of een ander waarschuwen.

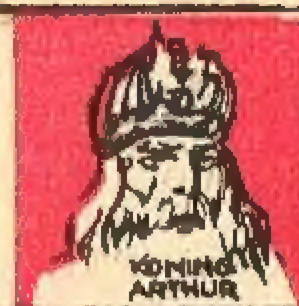
En dat beloofden Jan en Mientje.

GERRIT LIMPER

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
DOOR HAROLD R. FOSTER

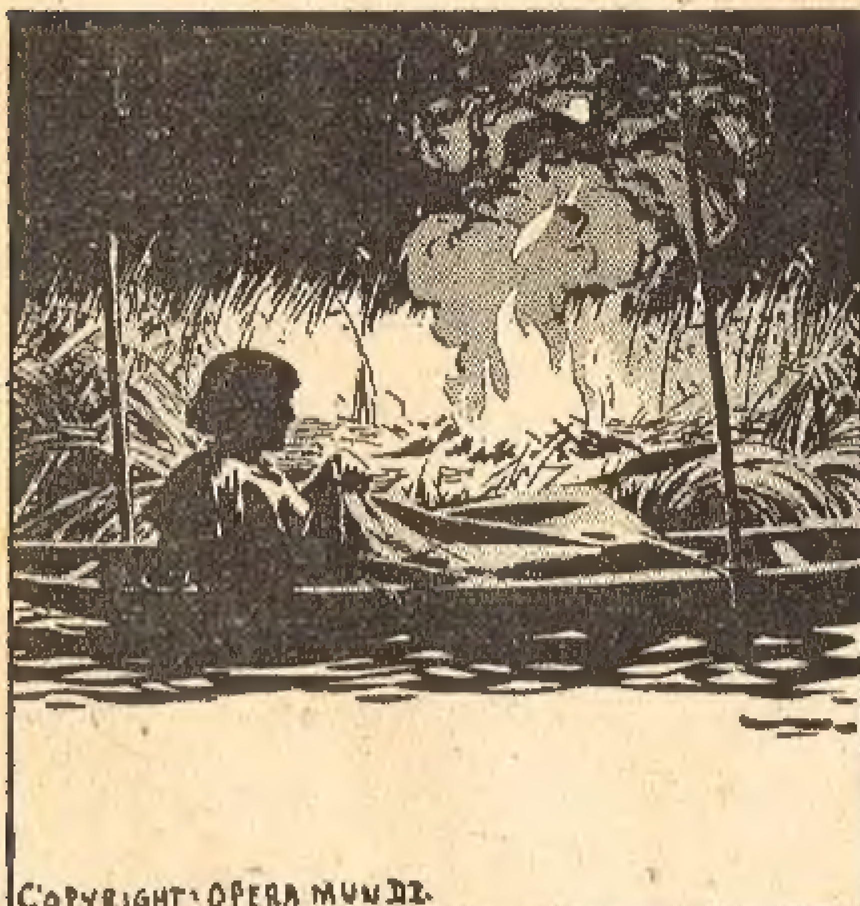

Om den tijd door te brengen, zetten de bewoners van het eiland allerlei spelen op touw en schlingevechten en na de morgenlessen....

ging prins Valiant op zoek naar het geheimzinnig licht.

Hij nam een boot en trachtte den weg te vinden door ven en moeras.

Hij trok verder en verder, totdat duisternis en dreigend gevaar hem dwongen zijn tocht te onderbreken....

en een vuur aan te leggen. Toen de rook opsteeg, voelde prins Valiant zich veel rustiger worden.

Maar daar in het diepe moeras waren er twee nijdige bewoners, die hem vanuit de verte gadesloegen.

Weldra was een afzichtelijk wezen op weg om den vermetelen indringer af te straffen.

KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH

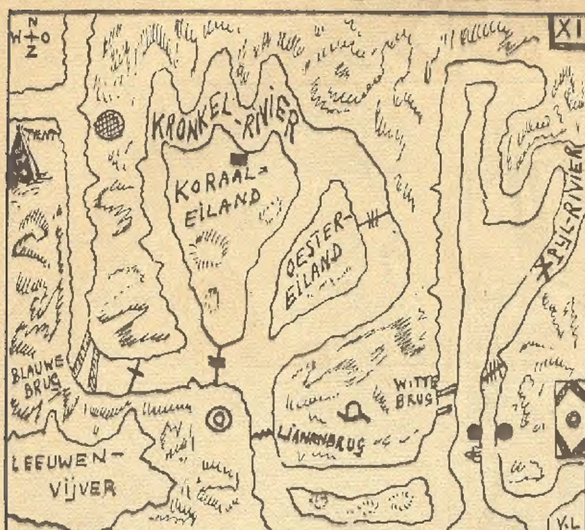

BONT ALLERLEI

Ruïne witte pagode
Zakdoek
Broodboom
Hoed
Mes
Zuilen

Doorwaadbare plaatsen der Kronkel- en Pijlrivier Aangegeven door wad. 1. 2. enz.

Spoorzoekers No. 11

Jaap was door een olifant ontvoerd uit zijn tent. Het spoor liep als volgt; Van de tent naar de ruïne der witte pagode, achter de ruïne om naar 't zuiden, over de Blauwe Brug tot aan de Leeuwenvijver, over de eerste doorwaadbare plek naar het Koraaleiland, waar men Jaap's zakdoek vond. Daarna weer zuidwaarts, de rivier over, om de broodboom over de Lianenbrug en langs de rivier over wad 3 naar het Oestereiland; weer naar 't zuiden tot waar men de hoed vond van Jaap, dan over Witte Brug en wad 4 langs de Pijlrivier tot wad 5. Van wad 5 loopt het spoor westwaarts langs de rivier, maar waar de rivier ombuigt naar 't noorden, slaat het spoor af naar 't zuiden, tot aan de zuilen. Daar vindt men Jaap's mes. Het steekt in de grond en het bovenste kleine mesje wijst naar het oosten. Men steekt de rivier over, dringt het oerwoud binnen en vindt het olifantenkerkhof, waar men ook Jaap terugvindt.

Was Jaap gewond?

Stippel de route uit en de afgelegde weg geeft het antwoord op de vraag.

Oplossingen vorig nummer

MUURPUZZLE

1. O. 2. To. 3. Tor. 4. Rots. 5. Storm. 6. Stroom. 7. Matroos.

SPREEKWOORDENREBUS 5

Iemand iets betaald zetten. (Ie-mand-(f)fiets-bet(d)-aal-d-(n) zetten).

VIERKANTPUZZELTJE

Klos; Last; Oslo; Stop.

DE GOOCHELAAR

WAAR IS DE WILDDIEF?

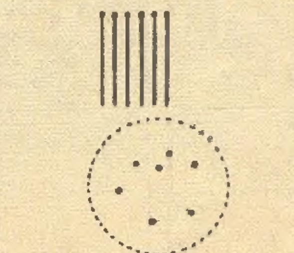

WAAR IS DE VIJAND?

Spreekwoordenrebus 6

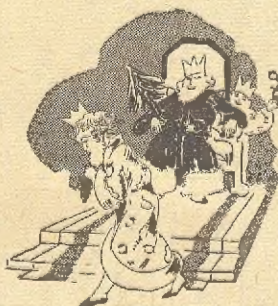

De gevangen puntjes

In de cirkel bevinden zich 7 punten, en buiten de cirkel zijn er 6 lucifers. Hoe zou je die zes lucifers nu zodanig in de cirkel plaatsen, dat elk puntje gevangen zit in een apart hokje. Natuurlijk mogen de lucifers over elkaar heen liggen, maar ze mogen niet buiten de cirkel komen. Het gaat er dus om: binnen deze cirkel, met behulp van 6 lucifers, zeven hokjes te maken, met in elk hokje één zwarte punt. Neem een rond kartonnetje en teken daar de punten op. Dan kun je gemakkelijker zoeken. Een bordje kan het ook wel doen.

LENTE ZOMER HERFST WINTER

4 KONINKJES

Er waren eens twee mannetjes
Met allebei een baard.
En 't ene mannetje was groen,
Het ander bruin behaard.

Toen d'herfst er was, toen zei het bruin:
„Zeg, jij bent uitgepraat!
'k Wil op mijn beurt eens koning zijn,
Zien hoe of dat me staat."

Maar 't groene was 't er niet mee eens,
En zei: „Je bent een nar.
De bomen staan nog goed in blad,
't Groen zit aan den en spar."

Het bruine koninkje zei niets,
Maar lacht' al in zijn baard.
En toen het nacht was sloop het rond,
Tot heel diep onder d'aard.

Van elke boom en elke struik,
Van al wat wortels had,
Stopte 't de sappenbuisjes dicht,
Versperde 't levensnat.

Wacht, Groene, dacht hij, 'k heb je best,
Het leuke spel begint.
Je tijd is om, dat weet je best,
't Is Bruin die dit keer wint.

En Groen bekeek het heerlijk loof
Dat welkt' in bos en tuin.
Want ja, helaas, 't ging razend snel,
't Werd alles geel en bruin.

En Bruintje kraaide 't hoogste lied
En zwiept' in d' hoogste top.
En snoevend zett' hij in triomf
Zijn bruine kroontje op.

Het groen verdween en zelfs de zon
Was lang zo warm niet meer.
De wind beet 't blad uit boom en struik
En geel en bruin zeeg neer.

Het zomerkoninkje ging heen.
Het vouwde vlug zijn pak,
Maar riep: „Ik stuur de witte man
Heel spoedig op je dak!"

Het bruine koninkje zei niets,
Want nu droeg het de kroon.
Maar weldra stoot de witte man
Het toch weer van zijn troon.

Zo gaat het spel steeds heen en weer,
't Is komen en 't is gaan,
En winter, lente, zomer, herfst
Blijven in 't rijtje staan.

Vier koninkjes in prachtgewaad,
Die dragen elk een kroon,
En elk van hen zit steeds een tijd
Almachtig op zijn troon.

VALLY

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB KOOPT EEN PLAKJE WORST!

